

«Де ти, мій коню з Дніпра-Дунаю...» (1962)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Де ти, мій коню з Дніпра-Дунаю?
Заокоти мені, коню-птах!
Може, я долю свою заспіваю
Десь попід Каневом у житах.

Літаки минаючи й вокзали,
Над землею диблячись увись,
По дорозі серця ми скакали,
Теплий пил тривоги моїх кутивсь...

І глибоким гордовитим ржанням
Крізь державні далі над Дніпром
Ти в'їржаа у світ моє кохання
І закляк на кручі між дібров.

І коли у розпачу хвилину
Гриз я землю з болю у гаю,
Ти будив копитом Україну
Й журно ржав на молодість мою.

Де ти, мій товаришочку чалий?
За твоїм і за моїм життям
Ще тоді удвох ми помічали
Глибину життя і майбуття...

Буде тобі сіно, і до сіна,
І земля барвінкова, й поріг,
А мені — дружина й Україна,
Сто тривоги і тисяча доріг!

1962

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/de_ty_mii_koni_u_z_dnipra_dunaiu